

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, a JUDr. Aleše Korejtky ve věci žalobkyně: **POTRAVINY VYSOČINA s.r.o.**, IČ: 48152498, se sídlem Holetín 69, 539 71 Holetín, zastoupenou JUDr. Jaroslavou Kalendovou, advokátkou, se sídlem Hybešova 726/42, 602 00 Brno, **proti žalovanému: Finanční úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Boženy Němcové 2625, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2015, č.j. 1487386/15/2802-50524-609161, a rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2015, č.j. 1539838/15/2802-50524-609161,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2015, č.j. 1487386/15/2802-50524-609161, kterým byla podle ust. § 259a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítnuta žádost žalobkyně o prominutí penále stanoveného dodatečným platebním výměrem č.j. 751980/15/2802-50524-609161 ze dne 21.4.2015, č.j. 752033/15/2802-50524-609161 ze dne 21.4.2015, č.j. 752062/15/2802-50524-609161 ze dne 21.4.2015, č.j. 752113/15/2802-50524-609161 ze dne 21.4.2015, č.j. 752136/15/2802-50524-609161 ze dne 21.4.2015, č.j. 752180/15/2802-50524-609161 ze dne

21.4.2015, č.j. 752203/15/2802-50524-609161 ze dne 21.4.2015, č.j. 752221/15/2802-50524-609161 ze dne 21.4.2015 a dodatečným platebním výměrem č.j. 752268/15/2802-50524-609161 ze dne 21.4.2015, a současně rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2015, č.j. 1539838/15/2802-50524-609161 kterým byla podle ust. § 259b § 259c daňového řádu zamítnuta žádost žalobkyně o prominutí úroku z posečkané částky, s jejíž úhradou bylo posečkáno na základě rozhodnutí č.j. 1077732/15/2802-50524-609161 ze dne 7.7.2015.

V odůvodnění zamítavých rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně uplatnila ve zdaňovacích obdobích únor 2012 až prosinec 2012, únor 2013 až září 2013 nárok na osvobození od daně u dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie v celkové výši 13 950 350 Kč. Žalobkyně tvrdila, že dodala maso slovenským společnostem Apon plus, s. r. o., Klincová 37/B, Bratislava, DIČ SK2022218913, AB MAT, s. r. o., Bratislavská 30, Bratislava, DIČ SK2020356184, a I HK trade s.r.o. DIČ SK2021579890. Následně byla u žalobkyně provedena daňová kontrola, přičemž žalobkyně v průběhu daňové kontroly neprokázala, že se jí deklarované dodávky zboží do jiného členského státu Evropské unie uskutečnily. Žalobkyni proto nevznikl nárok na osvobození od daně ve smyslu ustanovení § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném a účinném pro předmětné zdaňovací období (dále též „ZDPH“ či „zákon o dani z přidané hodnoty“). Z výše uvedených důvodů byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za kontrolovaná zdaňovací období v celkové výši 1 797 355 Kč a vznikla jí též povinnost uhradit penále z doměřené částky dle § 251 daňového řádu ve výši 359 465 Kč.

Žalovaný dále v odůvodnění výše zmíněného rozhodnutí zdůraznil, že v průběhu daňové kontroly správce daně prokázal, že žalobkyně věděla nebo měla vědět, že deklarované dodání masa a masných výrobků na Slovensko, které se dle žalobkyně mělo uskutečnit v letech 2012 až 2013, bylo součástí daňového úniku, a že žalobce nepřijal veškerá opatření, která po něm mohla být rozumně požadována, k zabránění daňovému úniku. Navíc bylo zjištěno, že žalobkyně nebyla jediným subjektem, který deklaroval dodávky masa výše uvedeným slovenským odběratelům. Vzhledem k tomu, že mezi těmito subjekty byly zjištěny vazby svědčící o organizování daňových podvodů omezenou skupinou osob, bylo též správcem daně podáno trestní oznámení.

Konečně žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o žádosti žalobkyně o prominutí penále konstatoval, že dle § 259c odst. 2 daňového řádu prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy. Za závažné porušení daňových nebo účetních předpisů se dle bodu II. 2. A. 9. pokynu Generálního finančního ředitelství D-21 k promíjení příslušenství daně (dále též „pokyn GFR-D-21“) považuje situace, kdy daňový subjekt jinak závažně ohrožuje nebo ohrožoval, porušuje nebo porušoval řádný výkon správy daní. Správou daní se rozumí postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Základem pro správné zjištění a stanovení daně je daňové přiznání podané daňovým subjektem (§ 1 odst. 3 daňového řádu). Daňové přiznání je povinen podat každý daňový subjekt, kterému to ukládá zákon (§ 135 odst. 1 daňového řádu), přičemž je povinen daň sám vyčíslit, uvést předepsané údaje, jakož i další okolnosti rozhodné pro vyměření daně (§ 135 odst. 2 daňového řádu). Z výše uvedené je dle žalovaného zřejmé, že situaci, kdy daňový subjekt v daňových přiznáních vykáže fiktivní plnění zboží do jiného členského státu Evropské unie v hodnotě téměř 14 000 000 Kč s cílem dosáhnout výhody osvobození od daně a vyhnout se uplatnění daně na výstupu v tuzemsku, nelze posoudit jinak, než jako závažné

porušení řádného výkonu správy daní ve smyslu bodu II. 2. A. 9. pokynu GFR-D-21. Žádosti žalobkyně o prominutí penále proto nemohlo být vyhověno.

V žalobě žalobkyně namítá, že výše uvedenými rozhodnutími žalovaného byla zkrácena na svých právech tím, že jí nebylo prominuto penále a úrok z posečkané částky ve skutkově stejné věci, v níž k prominutí u žalobkyně v minulosti došlo. Bylo tak zasaženo do práva žalobkyně na legitimní očekávání a došlo k porušení principu právní jistoty. Žalobkyně uvádí, že i přesto, že na prominutí příslušenství daně není právní nárok, je vydáváno na základě správního uvážení, které nesmí překročit hranice správního uvážení a rozhodnout libovolně a proti principům právního státu zejména principu legitimního očekávání, že skutkově stejné případy budou posuzovány stejně. Žadatel o prominutí příslušenství daně nemá nárok na kladné vyřízení žádosti, ale má právo na řádný proces, když vydané rozhodnutí musí být přezkoumatelné, aby bylo zřejmé, z čeho správce daně vycházel a proč rozhodl jinak než v předchozím případě, což žalovaný v napadených rozhodnutích neuvedl ani uvést nemohl, neboť žádná odlišnost neexistuje. Žalobkyně se tak domnívá, že obě rozhodnutí jsou nezákonná, vybočily z mezí správního uvážení, porušily princip právní jistoty a zkrátily žalobkyni na jejím právu na legitimní očekávání.

Žalobkyně tak především namítá různé posouzení stejného případu v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu a § 8 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný dle žalobkyně neobjasnil, proč se od předchozích rozhodnutí odchýlil, žalobkyně k tomu dále uvádí, že pokud ho k tomu vedlo podání trestního oznámení na Policii ČR pro podezření ze spáchání trestního činu krácení daně (což z rozhodnutí není zřejmé), tak trestní řízení nebylo zahájeno a je třeba respektovat presumpci nevinu. Trestní oznámení nebylo rovněž založeno ve spise a žalobkyně se s ním nemohla seznámit a vyjádřit se k němu. Dále žalobkyně uvádí, že okolnosti, které je třeba zvažovat při správním uvážení ohledně prominutí příslušenství daně, uvádí pokyn Generálního finančního ředitelství k promíjení příslušenství, č.j. 4260/15/7100 40123, který nebyl žalovaným respektován.

Žalobkyně se rovněž domnívá, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, jelikož žalovaný v žalovaných rozhodnutích nijak nereagoval na námitky žalobkyně ohledně údajných odlišností platebních výměrů od jiných skutkově stejných případů, odůvodnění tak není dokončeno.

Žalobkyně se dále namítá, že žalovaný nesprávně interpretoval ustanovení § 259c odst. 2 daňového řádu, když závažné porušení daňových nebo účetních předpisů nesmí být spatřováno právě v porušení právní normy, v jejímž důsledku došlo k vydání dodatečných platebních výměrů a doměření penále. Nepřiznání a neuhrazení daně a následné doměření s penále je totiž vždy závažným porušením daňových povinností, správce daně by tak nikdy nemohl prominout jakékoliv příslušenství daně. Závažným porušením daňových nebo účetních předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu se dle žalobkyně musí rozumět jiné závažné porušení předpisů než to porušení, kvůli kterému bylo vyměřeno penále, jinak by daňovému subjektu bylo přičítáno porušení povinností hned dvakrát a byl by trestán dvakrát. Rovněž v rozhodnutích není konkretizováno, v čem konkrétně žalovaný spatřuje porušení daňových nebo účetních předpisů, a v předešlých stejných skutkových věcech bylo žalovaným konstatováno, že k tomuto porušení nedošlo.

Žalobkyně navrhl, aby soud žalovaná rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, odkázal na jeho odůvodnění a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzovaném případě Finanční úřad pro Pardubický kraj jako správce daně rozhodl o prominutí penále podle § 259a daňového řádu a úroku z posečkané částky podle § 259b daňového řádu stanovené dodatečným platebním výměrem, když se mimo jiné řídil ustanovením § 259c citovaného zákona.

Podle § 259a odst. 1, 2, 3, 4 daňového řádu daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí části penále, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož doměření povinnost uhradit penále vznikla (odst. 1). Správce daně na základě posouzení rozsahu součinnosti daňového subjektu v rámci postupu vedoucího k doměření daně z moci úřední může prominout až 75 % penále. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu (odst. 2). Žádost o prominutí penále lze podat nejpozději do 3 měsíců ode dne právní moci dodatečného platebního výměru, kterým bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit penále (odst. 3). Lhůta pro podání žádosti podle odstavce 3 neběží po dobu a) řízení o povolení posečkaní úhrady daně, v důsledku jejíhož doměření povinnost uhradit penále vznikla, b) povoleného posečkaní úhrady daně, v důsledku jejíhož doměření povinnost uhradit penále vznikla (odst. 4).

Podle § 259b odst. 1, 2, 3 daňového řádu daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl (odst. 1). Správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu (odst. 2). Při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku (odst. 3).

Podle § 259c odst. 1, 2, 3 daňového řádu při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem (odst. 1). Prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy (odst. 2). Pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila (odst. 3).

Institut prominutí daně a jejího příslušenství (tzn. promíjení daňových dluhů) byl vždy vnímán jako milost ze strany státu, jako výjimečné osvobození konkrétního případu od daňové povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.4.2014, č. j. 8 Afs 63/2013 – 30). Na prominutí daně či příslušenství daně není právní nárok (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 19.9.2014, č. j. 4 Afs 97/2014 – 56, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 5.5.2016, č. j. 9 Afs 300/2015 – 34, bod 23).

Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí o prominutí daně, resp. příslušenství daně je rozhodnutím vydaným na základě správního uvážení. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní uvážení připadá v úvahu, když není v příslušné právní normě spojen jediný nutný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou (viz. rozhodnutí NSS, č.j. 3 Ads 14/2007-74). V souladu se závěry právní teorie Ústavní soud rozlišuje správní uvážení, které dává správnímu orgánu možnost a povinnost postupovat dle vlastního uvážení, jestliže mu zákon poskytuje oprávnění rozhodnout různým způsobem, resp. vybrat z několika možných řešení to nejúčelnější. Takováto rozhodnutí, založená na zmíněném typu správního uvážení, zásadně podléhají soudnímu přezkumu, pokud jde o jejich zákonnost, byť jsou omezena specifiky soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů, učiněných na základě správního uvážení. Druhým typem jsou potom rozhodnutí s oprávněním k „absolutní volné úvaze“, která zásadně předmětem soudního přezkumu nejsou, ale toto neplatí bezvýjimečně. Soudní přezkum je možný, pokud by správní orgán při svém rozhodování překročil rámec, který mu pro úvahu dává český ústavní pořádek (srov. nálezy ÚS ze dne 16.3.2006, čj. IV. ÚS 49/04).

V posuzovaném případě je zřejmé, že se jedná o druhý typ správního uvážení dle právní teorie, i v tomto případě se však tento orgán musí řídit v mezích ústavního pořádku a zákona, když z Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) z čl. 2 odst. 2 vyplývá, že *„Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.“* Z dikce ustanovení plyne možnost orgánů veřejné moci uplatňovat ji jen v případech, mezích a způsobem, který stanoví zákon (srov. rozsudek Ústavního soudu ze dne 27.3.2003, č.j. IV.ÚS. 690/01). Správní uvážení je tak vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky. Z nich lze vyvodit, že i tam, kde rozhodnutí má záležet na uvážení správního orgánu, *„je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně, tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 23.3.2005, čj. 6 A 25/2002-49).

Prostor pro úvahu správního orgánu tak není neomezený a má své limity. Ty jsou stanoveny zákonem, nebo si je správní orgán musí vymezit ve své rozhodovací praxi sám a následně je také musí dodržovat. Je nutné také zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 35/2012 – 40, publikovaný pod č. 2736/2013 Sb. NSS). V zájmu jednotného a objektivního rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně proto vydalo Generální finanční ředitelství pokyn D – 21 ze dne 16.12.2015, č.j. 4260/15/7100-40123 (dále jen „pokyn GFR-D-21“), když je jeho cílem *„dostatečně spolehlivě zabezpečit v maximální možné míře jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně.“* Tímto je též *„vyjádřena snaha zamezit případným excesivním individuálním rozhodnutím tak, aby byla při aplikaci předmětné zákonné pravomoci založené na kombinaci obecně formulovaných právních pojmů v maximální možné míře šetřena veřejná práva daňových subjektů spočívající na zákazu diskriminace a na právu na řádný proces.“* Pokyn

GFRD-D-21 (mimo jiné) vymezuje skutečnosti, při jejichž existenci je vyloučeno rozhodnout o prominutí příslušenství daně a je tak základním pilířem pro tvorbu správní praxe v oblasti promíjení příslušenství daně. Byť tento pokyn není obecně závazným právním předpisem a správce daně by se od něho v odůvodněných případech mohl odchýlit, správci daně nelze vytýkat, že se tímto pokynem řídil a postupoval podle instrukcí v něm uvedených, pokud tento pokyn nebyl v rozporu se zákonem (což v daném případě nebylo žalobkyní tvrzeno a ani soud k takovému závěru nedospěl). Použití tohoto pokynu žalovaným tak nemohlo vést k vydání rozdílného rozhodnutí, ale právě naopak vede správce daně k vydání stejných rozhodnutí v obdobných případech a slouží k zabránění zneužití správního uvážení, jako v tomto případě. Pokyny řady D jsou totiž obecně pro správní orgány závazné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2013, č. j. 8 Afs 80/2012 – 49, bod 40).

Ze shora popsané povahy rozhodnutí vydaných na základě správního uvážení pak vyplývá také omezený rozsah soudního přezkumu. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (viz § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje (v mezích žalobních bodů), zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vymezeném v souladu se zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda nebylo zatíženo případnou svévolí rozhodujícího orgánu (bližší viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2010, č. j. 7 Afs 15/2007 – 106, č. 2066/2010 Sb. NSS, a ze dne 27.6.2013, č. j. 1 Afs 1/2013 - 47, popř. nález Ústavního soudu ze dne 22.7.2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07).

V nyní posuzované věci krajský soud neshledal, že by žalovaný překročil meze správního uvážení, nebo že by správní uvážení zneužil, a rozhodl tak svévolně. Žalovaný zcela správně dle příslušných ustanovení zákona a zavedené správní praxe postupoval dle pokynu GFRD-D-21, tomuto postupu nelze nic vytknout. Nejprve posoudil formální požadavky k prominutí penále dle čl. II. 1. pokynu GFRD-D-21 a vyhodnotil je za splněné (str. 4 rozhodnutí č.j.1487386/15/2802-50524-609161 a str. 2 rozhodnutí č. 1539838/15/2802-50524-609161). Dále postupoval správně dle pokynu a hodnotil meritorní posouzení žádosti dle čl. II. 2, kdy první úvahou příslušného správního orgánu je, zda lze žádosti vůbec vyhovět. Žalovaný uvedl v žalovaných rozhodnutích, že prověřoval v souladu s § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu, zda daňový subjekt nebo osoba, která je členem statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem neporušil daňové nebo účetní předpisy, což je dle tohoto zákona i pokynu GFRD-D-21 vylučující podmínkou pro možnost prominutí příslušenství daně. Žalovaný dále posuzoval závažné porušení daňových nebo účetních předpisů dle demonstrativního výčtu situací, která se dají dle pokynu GFRD-D-21 považovat za závažné porušení daňových nebo účetních předpisů, přitom dospěl k závěru, že žalobkyní byla naplněna definice závažného porušení daňových nebo účetních předpisů uvedená v bodu 9 této části pokynu, tedy že jinak závažně ohrožuje nebo ohrožovala, porušuje nebo porušovala řádný výkon správy daní. Toto žalovaný konstatoval na základě jednání žalobkyně, když ve zdaňovacích obdobích únor 2012 až prosinec 2012, únor 2013 až září 2013 neoprávněně uplatnila osvobození od dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie z plnění v celkové výši 13 950 350,- Kč. Žalovaný dále konstatoval, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno a žalovaným bylo prokázáno, že žalobkyně věděla nebo měla vědět, že deklarované dodání zboží bylo součástí daňového úniku a žalobkyně nepřijala veškerá opatření, která po něm k zabránění daňového úniku mohla být rozumně požadována. Žalovaný dále v odůvodnění rozhodnutí ve shodě s námitkou žalobkyně v žalobě uvádí, že za závažné porušení daňových nebo účetních předpisů ve smyslu ust. § 259c odst. 2 nelze označit každé porušení daňových zákonů, a uvádí, že pouze takové, které dosáhne určité

intenzity. Žalovaný v obou žalovaných rozhodnutích konstatoval, že žalobkyně v daňových příznáních vykázala fiktivní plnění zboží do jiného členského státu Evropské unie v hodnotě téměř 14 000 000 Kč s cílem dosáhnout výhody osvobození od daně a vyhnout se uplatnění daně na výstupu v tuzemsku, navíc v případě, že může jít o organizovanou a cílenou činnost (žalovaný podal trestní oznámení na Polici ČR o podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně z důvodu zjištěných vazeb mezi daňovými subjekty). Jelikož se správou daní rozumí postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady (§ 1 odst. 2 daňového řádu), přičemž základem pro správné zjištění a stanovení daně je daňové příznání podané daňovým subjektem (§ 1 odst. 3 daňového řádu), posoudil žalovaný shora popsané jednání žalobkyně jako závažné porušení řádného výkonu správy daní žalobkyně ve smyslu bodu II. 2. A. 9. pokynu GFŘD-D-21, které ve spojení s § 259c odst. 2 daňového řádu vylučuje možnost prominutí příslušenství daně (str. 4 - 5 rozhodnutí č.j.1487386/15/2802-50524-609161 a str. 2 - 3 rozhodnutí č. 1539838/15/2802-50524-609161). Takové (plně přezkoumatelné) logické úvaze nemá soud co vytknout a zcela se s ní ztotožňuje, přičemž v podrobnostech odkazuje na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, jakož i na narativní část odůvodnění tohoto rozsudku.

Žalovaný tak postupoval zcela v souladu s pokynem GFŘD-D-21 a nijak se neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe příslušných správních orgánů ohledně prominutí penále či úroku z posečkané částky a tímto svým zákonným postupem dodržel principy uvedené v ust. § 2 odst. 4 správního řádu a § 8 odst. 2 daňového řádu. To, že rozhodl jinak než v předchozích případech žalobkyně, je pouze důsledkem aplikování stejného postupu jako u těchto případů, nemohlo tak dojít ke zneužití správního uvážení. Žalovaný postupoval zcela správně dle pokynu GFŘD-D-21 a pouze na rozdíl od předchozích skutkově stejných případů zjistil porušení účetních a daňových předpisů ze strany žalobkyně a postupoval právě tak, aby se od praxe příslušných správních orgánů ohledně prominutí příslušenství daně neodchýlil. Nebylo tak zasaženo právo žalobkyně na legitimní očekávání ani nedošlo k porušení principu právní jistoty, k porušení těchto práv by naopak došlo, kdyby žalovaný i přes zjištěné porušení daňových a účetních předpisů ve smyslu ust. § 259c daňového řádu penále prominul. Navíc námitka žalobce týkající se různého posouzení stejného případu v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu a § 8 odst. 2 daňového řádu nemá oporu v odkazu na předchozí rozhodnutí žalovaného (ze dne 23.9.2015), jimž bylo žalobci v obdobném případě penále prominuto, protože to bylo v přezkumném řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 16.12.2016 změněno tak, že penále prominuto nebylo, což žalovaný doložil tímto rozhodnutím.

Rovněž nebylo porušeno právo žalobkyně na řádný proces, když krajský soud zjistil, že žalovaný dodržel zákonný postup, když se řídil pokynem GFŘD-D-21, aby se neodchýlil od ustálené praxe těchto správních orgánů ohledně promíjení penále či úroku z posečkané částky, a je nade vší pochybnost zřejmé, proč rozhodl odlišně od (dle žalobkyně) skutkově stejných případů. Krajský soud tak došel k závěru, že žalovaný nepřekročil meze správního uvážení a že tyto rozhodnutí žalovaného byly dostatečně odůvodněny a uváděly dostatek důvodů rozhodnutí. To, že rozhodnutí je označeno jako „prvotní úvaha“, jak namítá žalobkyně, ukazuje jen na správný postup žalovaného dle pokynu GFŘD-D-21, když zkoumal meritorní požadavky pro splnění žádosti o prominutí penále, dalším bodem je již „rozsah prominutí“, které soud nemusel ani zkoumat, jelikož žalobkyně nesplnila podmínky v bodě předešlém. Jelikož skutečnost, že žalobce porušil řádný výkon správy daní (resp. závažně porušil daňové předpisy) vylučovala možnost prominutí příslušenství daně (bod II. 2. A. 9. pokynu D-21, § 259c odst. 2 daňového řádu), bylo zcela nadbytečné zabývat se dalšími důvody uvedenými v žádosti o prominutí příslušenství daně či jinými okolnostmi – např.

okolnostmi rozhodnými pro stanovení rozsahu prominutí penále (shod. srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2013, č. j. 8 Afs 80/2012 – 49, bod 39). Rozhodnutí tak jsou naprosto dostatečně zdůvodněna a je zcela zřejmé, z čeho žalovaný při správním uvážení vycházel, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Žalovaný uvedl konkrétní skutečnosti zjištěné na základě dokazování, jež zdůvodňují neprominutí penále a úroku z posečkané částky, žalovaný tedy řádně zdůvodnil své správní uvážení, dodržel zákonný postup a nepřekročil tak meze stanovené zákonem a ústavním pořádkem České republiky.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný, jehož rozhodnutí bylo plně přezkoumatelné, nepřekročil meze správního uvážení ani toto uvážení nezneužil, žaloba nebyla důvodná, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o žalobě příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 11. ledna 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost: Lucie Marešová